

PRINCIPALIS POLIFONISTAS

Aínda que a polifonía renacentista non se poida entender sen as contribucións previas de compositores franco-flamengos como Binchois, Dufay, Ockeghem ou Desprez, será na Italia do XVI cando alcance o seu momento de maior esplendor. Isto débese a que importantes compositores franco-flamengos da súa última xeración como Adrian Willaert ou Jacques Arcadelt se trasladaron a este territorio desenvolvendo a súa carreira e contribuindo á formación das seguintes niñadas de compositores.

Tres serán as principais figuras da polifonía do XVI, o italiano Giovanni Pierluigi da Palestrina, o flamengo Orlando di Lasso e o castelán Tomás Luis de Victoria.

Giovanni Pierluigi da Palestrina

(ca. 1525-1594)

Toma o nome da súa cidade natal, Palestrina, onde traballou de organista e de director do coro antes de trasladarse a Roma

A música de Palestrina é sempre vocal, sen partes instrumentais. Presenta unha sonoridade homoxénea en que todas as voces teñen a mesma importancia. Utiliza poucos acordes en cada obra con frecuentes mudanzas de posición que transmiten unha sensación de equilibrio e de homoxeneidade. As súas liñas melódicas son longas cun pulso moi sutil que reserva as disonancias para as partes débiles.

A súa obra relixiosa inclúe unhas cen misas, trescentos motetes e un cento de composicións como magnificats, himnos e ofertorios. Escribiu máis dun cento de madrigais tanto sacros como profanos. A diferenza doutros contemporáneos, Palestrina non foi un innovador do punto de vista técnico, senón que creou un estilo místico aproveitando os procedementos de composición utilizadas no momento.

Giovanni Pierluigi da Palestrina (ca. 1525-1594)

Toma o nome da súa cidade natal, Palestrina, onde traballou de organista e de director do coro antes de trasladarse a Roma

A música de Palestrina é sempre vocal, sen partes instrumentais. Presenta unha sonoridade homoxénea en que todas as voces teñen a mesma importancia. Utiliza poucos acordes en cada obra con frecuentes mudanzas de posición que transmiten unha sensación de equilibrio e de homoxeneidade. As súas liñas melódicas son longas cun pulso moi sutil que reserva as disonancias para as partes débiles.

A súa obra relixiosa inclúe unhas cen misas, trescentos motetes e un cento de composicións como magnificats, himnos e ofertorios. Escribiu máis dun cento de madrigais tanto sacros como profanos. A diferenza doutros contemporáneos, Palestrina non foi un innovador do punto de vista técnico, senón que creou un estilo místico aproveitando os procedementos de composición utilizadas no momento.

Orlando di Lasso (ca. 1532-1594)

Pertence á última xeración de compositores franco-flamengos e é unha das máis importantes figuras da última etapa do Renacemento. Cóntase que durante a súa infancia foi raptado tres veces debido á beleza da súa voz.

Ten unha importante produción de música profana, pois cultivou a chanson, a villanella e o madrigal. Foi tamén un importante polifonista sacro porén, as súas misas, inspiradas na chanson, seguen este modelo con tal fidelidade que mostran o nivel de integración que lograranos distintos estilos da altura, cen anos despois de que Dufay comezase a basear as súas misas en melodías profanas.

Utilizou o estilo polifónico característico da música sacra da época -que se parecía cada vez máis ao estilo madrigalesco- e da nova música profana alemá, francesa e italiana. Publicou gran parte da súa obra en vida, o que revela a importancia que tivo na súa época.

Tomás Luis de Victoria (ca. 1548-1611)

Formouse musicalmente como neno cantor do coro da Catedral de Ávila. Máis tarde trasladaríase a Roma onde puido ter estudado con Palestrina e onde desenvolvería parte da súa carreira ata establecerse en Madrid (1586).

Do punto de vista musical, as súas vinte misas e corenta e catro motetes considéranse conservadores a respecto do uso do contrapunto e innovadores pola fonda expresión emotiva do texto. A súa música foi moi celebrada na época, de feito toda a súa obra publicouse en vida, sendo especialmente populares o seu requiem *Officium defunctorum* e o motete *Ave Maria*. Non escribiu música profana.